

GRAN CANARIA

TOTUUDEN ALKU

KIMMO NURMI

Gran Canaria

KIMMO NURMI

Gran Canaria

© 2016 Kimmo Nurmi

Taitto: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-339-758-3

Kun tekemisestä tulee tarkoitus,
todellisuus saa uuden muotonsa.
Ilman pelkoa vilpittömyyden menettämisestä.

TAMMIKUUN NELJÄS

Olemme ukkosmyrskyn keskellä. Suurin osa kirkuu hysteerisesti. Osa kauhusta jäykkänä. Jotkut eivät ole välittävintään. Jättiläismäinen ihmiskoe, jossa primitiiviset vaistot pakotetaan esiin. Puristan vieressä istuvan naisen kämmentä ja katson silmiin.

Minä: ”Olen puolellasi. Se riittää. Palaan pian.”

Nainen: ”Älä mene pois”, hän sanoo itkuisena.

Nappaan turvavyön irti ja lähden kohti koneen etuosaa. Heittelehdin pitkin käytävää. Saan itseni kammettua eteenpäin metri metriltä. Lentoemäntä roikkuu ohjaamon oven kahvassa. Hänen kasvonsa ovat lamaantuneet. Muutama metri enää. Jos tämä ei onnistu, paitsaudun koneen perään. Hypään muutaman askeleen eteenpäin ja saan otteen oikealla kädellä ovenkahvasta. Jaksan korkeintaan minuutin tässä asennossa.

Minä: ”Rakas. Minun ei tarvitse päästä ohjaamoon. Anna mikrofoni.”

Lentoemäntä: ”Tässä. Se on päällä”, nainen vaikeroi.

Otan mikrofoniin. Enää kymmeniä sekunteja.

Minä: ”Olemme muutoksen edessä.”

Osa matkustajista kiinnittää huomion koneen etuosaan. Tiedäthän sen tunteen, jolloin kaikki ympärillä muuttuu epäolennaiseksi ja jalat pettävät alta. Mahdoton pilkkoa osiksi,

koska kokonaisvaltaisuudessaan kaikki yritykset päättyvät abstraktiin mentaaliseinään. Ei ole muuta kuin se, johon hänen ei tarvitse millään tavalla samaistua olemassaolon syntymiseksi. Joillekin on tärkeä tulla sen kohteeksi. Toisille on tärkeä saada antautua vietäväksi. Vaarallinen ja euforinen rakastuminen, joka pahimmillaan tuhoaa kaiken. Puristusote ovesta on kirpoamassa.

Minä: ”Kymmenen, yhdeksän, kahdeksan... yksi. Nyt!”

Irrotan otteen, napsautan sormiani ja annan meidän tippua. Salama iskee. Lennän selälleni lentokoneen lattialle, lentoemäntä makaa sylissäni ja tärisee. Aurinko suihkuu ikkunoista ja eteneminen muuttuu tasaiseksi. Katselen ympärille. Ilmeisesti ei loukkaantuneita.

Minä: ”Se on ohi. Voit jatkaa työtäsi. Haluaisin jäädä tähän, mutta on palattava paikalleni, jotta uskottavuutesi osana pelastushenkilökuntaa säilyy.”

Asetan hänet istumaan lattialle ja kiedon viltin ympärille. Nousen ylös. Sydän hakkaa ja hoipertelen koneen takaosaan. Erotan itkuisia kasvoja, jotka katsovat hämmentyneinä. Olen menettämässä tajuntaani, kun saavun paikalleni.

Nainen vieressäni: ”Miten teit sen?”

Minä: ”En tiedä, joten voimme unohtaa sen. Sen sijaan voimme riisua Gran Canarian aseistaan. Antaa näyttää raadollisimman puolensa nopeasti todeten sen autonomisuudessaan onnistuvan. Objektiivinen tuomaristorivi nyökkää hyväksyvästi ja toteaa saaren yksimielisesti siirtyvän korkeimmalle korokkeelle. Yleisön hurmiollinen taputus pian vahvistaa kansan rivien tuen valinnalle. Mikäli epäilty pyrki-

mys erottaautua keskivertomatkailijasta pystytään näyttämään toteen, se itsessään kategorisoi tämän suureen ihmismassaan sulkien pois epätoivoisen sielun toivoman lopputuloksen. Sen johdosta hänet lukitaan muiden tuomittujen sekaan tyrmään, jossa teollinen kuorolaulu vaimenee kylmiin betoniseiniin. En toivo sellaista kohtaloa kenellekään.”

Nainen: ”Kuka te olette?”

Mies: ”Laskeudumme pian. Saari kätkee sisäänsä salaisuuksia. Se on kuin paholaisen ja enkelin taianomaista tanssia, joka voi päättyä miten tahansa. Aion selvittää, mistä on kysymys.”

HIEKKAMONTUT

Astun ulos Las Palmasin terminaalista. Lämmin tuulahdus tunkeutuu luuytimiin. Legendojen vilpittömät sielut juttelevat minulle. He, jotka raivasivat tien suomalaisten ystävällis-mieliselle uudisasutukselle. Kalevi Keihänen ja Keihäsmatkojen riemu, Irwin Goodman, Samppa Huominen ja monet muut. Aikakausi, jolloin suuntana olivat hiekkamontut ja lip-pakioskilta haettiin Rio Colaa hopeisilla markan kolikoilla. Vuosi 1986. Ehkä elämä on siellä nyt, missä kasettisoitin pyörii uutuuttaan ja innokkaimmat käyttävät kioskilta saa-dut vaihtorahat puhelinkoppiin. Ilma on sakeaa. Otan siitä pumpulimaisia tyynyjä käsiini. Puhallan tyynyt ilmaan, ja niistä muodostuu pilvettömälle taivaalle teksti ”Suomalaisen matkailuhistorian ABC”. Seuraavaksi on siirryttävä Puerto Ricoon. Autokuljetus odottaa. Vaaleansininen Opel Kadett on parkkeerattu sovittuun paikkaan terminaalin pohjoiskul-maan. Kuski seisoo auton ulkopuolella.

Mies näyttää mukavalta, mutta tosipaikassa pimittää tietoja. Ei syytä tuomita. Kaikki muutenkin muodostuu kaupan-käynniksi. Intuitio, joka tulevaisuuden indikaattoreista vah-vin, kertoo sen. Joskus sitä ei synny. Tällöin aiemmat tapah-tumat nousevat arvoonsa. Mikäli historiatietojakaan ei ole käytettävissä, ei mitään ole tehtävissä. Astun autoon.

Kuski: ”Palasit.”

Minä: ”Näin se on.”

Kuski: ”Menikö matka hyvin?”

Minä: ”Pientä turbulenssia.”

Kuski: ”Mennään siis Puerto Ricoon?”

Minä: ”Kyllä.”

SAARI KÄTKEE SISÄÄNSÄ SALAISUUDEN.

9 789523 397583